

Sant Ignasi - Sarrià
Associació d'Antics Alumnes

estol

LA REVISTA DELS ANTICS ALUMNES
DE SANT IGNASI-SARRIÀ

ANY LXIV

núm.
284
JULIOL
DE 2010

experiència, equip
humà i mètode, rigor
des del coneixement,
aliances a partir del
networking.

ANUNCIS OFICIALS

Convocatòries, fusions, expropiacions, edictes, edictes justícia gratuïta, concursos, dissolucions, ampliacions, subhastes, ...

ANUNCIS DE TOT TIPUS

Feina, ofertes de pisos, borsa, motor, reclams, necrològiques, publicitaris, ...

PLANIFICACIÓ DE CAMPANYES

- Dissenyem el millor pla de mitjans amb l'objectiu d'incrementar les seves vendes
- Optimitzem la inversió dels nostres clients a través de la nostra estratègia i poder de negociació

DISSENY GRÀFIC, PREIMPRESSIÓ I IMPRESSIÓ

- Imatge corporativa
- Direcció d'art, Coordinació i Producció gràfica
- Editorial i Publicitat exterior

INTERNET

- E-mail màrqueting
- Projectes web: Side, Disseny validat pel w3c, Programació
- IERO: E-reputació, E-confia, Adaptació LOPD, LSSI, Accessibilitat web, Peritatges informàtics

Roldós®
PUBLICIDAD

Pg Sant Joan 160, 08037 Barcelona
tel: 93 301 6650 fax: 93 318 0681
email: info@roldos.es www.roldos.es

editorial

Un dia memorable

ANTONI ROIGÉ, S.J.

Consiliari de l'Associació d'Antics Alumnes

El Dia de l'Antic Alumne és la gran festa de la nostra Associació. Enguany, com sempre, les promocions que festejaven llurs aniversaris ens omplien d'alegria i joia.

Una Eucaristia presidida per el P. Josep M. Rambla (P. 1950) i concelebrada per els PP. Josep Messa (P. 1942), José Montobbio (P. 1951), Ferran Manresa (P. 1951) Francesc Vallés (P. 1960), Lluís Cortés Antic professor), José Mª Rueda (antic professor) i Antoni Roigé (Conciliari)

L'Assemblea. El dinar de germanor servit per la nostra Escola d'Hostaleria. Tot ens recordava temps passats, plens de bons records (sempre són els que més ens ajuden) i sobretot retrobar-nos amb els antics companys, que pot ser, feia anys que no ens havíem pogut saludar.

Aquest Estol també recull altres activitats i opinions de molts de molts antics companys i companyes que col·laboren amb nosaltres dins d'aquesta gran família.

Tan de bó que mai s'acabi la vida activa dins la nostra Associació per sentir-nos més units i fer possible el nostre intent d'ajudar-nos mútuament fent tot el be possible en totes les nostres activitats, confiant en Déu que sempre està amb nosaltres.

Bones vacances a tothom.

Consell de redacció:
Josep M. Jané (p. 1964)
Antoni Roigé, s.i.
i Pere Grau (p. 1954) *noticiari*

Maquetació i disseny:
Mireia Barreras (p. 1987)

Fotos Dia de l'Antic
José Manuel Martínez Palma
(p. 1993)

Impressió: Grupo Gráfico

Edita:
Associació Antics Alumnes
Sant Ignasi-Sarrià
Carrasco i Formiguera, 32
08017 Barcelona
Tel. 93 602 30 00 - ext. 252
Fax. 93 602 30 04
E-mail: antics@stignasi.fje.edu
www.antics.stignasi.fje.edu

President:
José Manuel Casasnovas (p. 1970)
Consiliari: Antoni Roigé, s.i.
Secretaria: Carme Olivella

La direcció de l'Estol assumeix el contingut general de la publicació, respecta les opinions dels seus col·laboradors però no se'n fa responsable.

Membre de:
 JESUITES
EDUCACIÓ

Editorial

JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS (P. 1970)
President de l'Associació

Sumari

- 04 **Comissió**
dia de l'Antic
MARC POCURULL (P. 2001)
- 06 **Dia de l'Antic**
Actes
- 07 **Dia de l'Antic**
60 anys promoció 1950
- 08 **Dia de l'Antic**
50 anys promoció 1960
- 10 **Dia de l'Antic**
40 anys promoció 1970
- 11 **Dia de l'Antic**
25 anys promoció 1985
- 12 **Dia de l'Antic**
10 anys promoció 2000
- 13 **Dia de l'Antic**
5 anys promoció 2005
- 14 **Crònica**
Pitch&Putt
- 16 **Comisión**
con otras asociaciones
JOSÉ ENRIQUE REBÉS (P. 1987)
- 18 **VII Congreso**
asociaciones de antiguos alumnos
JOSEP Mª JANÉ (P. 1964)
- 20 **Antics**
Noticiari
- 22 **Conferència**
La teleporqueria
ÀLEX RIBES
- 24 **Premis**
a l'excel·lència
- 25 **La nostra gran família**
J. Alberto Fernández Díaz
- 26 **La nostra gran família**
Xavier Trias
- 28 **Ex-alumnos/as en el mundo**
Joan Biosca
- 30 **II Intercanvi**
antics alumnes Índia-Espanya
INÉS SANTOMÀ I ANNA GOMÀ (P. 2006)

Queridos compañeros,

Como es tradicional, este ejemplar de ESTOL dedica una gran parte de sus páginas a la celebración del Día del Antiguo Alumno, tanto aquellos que celebraron el pasado 8 de mayo un aniversario “de antigüedad especial” de su salida del Colegio (las Promociones de 1940, 1950, 1960, 1970, 1985 y 2000), como los más jóvenes de la Promoción de 2005.

A estos últimos, el cronista y miembro de la Junta, Marc Pocurull (P. 2001) les hizo una serie de entrevistas y fotografías muy simpáticas, durante el encuentro y pica-pica del que disfrutaron en los pasillos de Bachillerato, la noche anterior del viernes día 7 de mayo. Desde aquí agradecemos a los Delegados de esas Promociones el esfuerzo y dedicación mostrado para que fuese un éxito, y que seguro ha gustado a sus compañeros. Uno de los objetivos de la Asociación es “fomentar el compañerismo entre sus asociados”, que aquí se ha cumplido.

No quiero dejar pasar esta ocasión sin manifestar nuestro profundo y sincero agradecimiento al casi ex-director del Colegio, Joan Bassas i Arnau, antiguo alumno de la Promoción de 1972,

y que junto al P. Carles Blanch, S.J. han sido los dos únicos directores y ex-alumnos. Quizá sea esta condición la que ha influido en mostrar un verdadero interés y cercanía a los temas surgidos con nuestra Asociación; Joan siempre ha estado cerca de nosotros, asistiendo a varias reuniones de la Junta, asambleas, reuniones con los Delegados; en definitiva, dándonos ideas, consejo, y dedicando su tiempo. Desde estas líneas, nuestro reconocimiento a su ayuda y nuestro deseo de éxito en su nueva etapa como director del Colegio de Caspe a partir del curso 2010-2011.

Comissió dia de l'Antic

MARC POCURULL (P. 2001)
Vocal de l'Associació

El passat 8 de Maig va tenir lloc el Dia de l'Antic amb la presència de les promocions que commemoraven els 10, 25, 40, 50 i 60 anys des que van acabar els seus estudis a l'escola. El dia abans, en un jove i festiu divendres la promoció del 2005 ja havia celebrat els 5 anys amb un èxitós pica-pica amb la presència de més d'un centenar d'alumnes. Com resumir la vesprada? Doncs deixem que ho facin els protagonistes:

“Desde que terminé el colegio he ido viniendo de vez en cuando para contemplar la fachada del colegio.”

Enrique Azcoitia
Ingeniería de Caminos, UPC

“Hace ilusión volver a vernos de nuevo” comenta el defensa del equipo Amateur de fútbol del colegio –ya en 1a Regional–, nieto de antiguo alumno (Germán Ramón Cortés, p.1946)”

Marc Valls
Industriales, UPC Terrassa

“Desde clase veo el cole y me trae muchos recuerdos. Me siento muy orgullosa de ser Antigua Alumna porque sé que mi forma de ser es en parte gracias a los valores que aquí me han transmitido.”

Astrid Julià & Blanca Claparols
ADE, IQS & Derecho, UB

“Hace realmente ilusión volver a ver a los que no has visto en 5 años y con los que compartiste primaria y a los que luego perdiste un poco la pista.”

María Piera
Derecho, UB

Com de costum, els Antics anaven arribant esglaonadament en un clar matí de dissabte mentre la Carme Olivella, secretària de l'Associació, preparava la taula de recepció amb llistes de comensals, llibres del centenari, insígnies i altres detalls de record.

Després de la desitjada i emotiva visita pel clàssic edifici i les noves instal·lacions de l'escola va tenir lloc pels volts de les 12.00h la Missa Dominical concelebrada per diversos Jesuïtes i presidida pel nostre Consiliari P. Antoni Roigé. De nou, i tal com era d'esperar, la Coral Sant Ignasi va contribuir a la solemnitat del moment a la capella de l'escola on, de ben segur, tots els presents hi tenen bons records gravats en la memòria.

Tot seguit va tenir lloc a la Sala d'Actes l'Assemblea General de l'Associació. El recent nomenat Secretari de l'Associació Enrique Rebés (P.1987) va llegir la memòria d'activitats prenent el relleu del nostre estimat Perico Vives de Quadras (P.1960). A continuació, el President Jose Manuel Casasnovas (P.1970) prengué la paraula per a dirigir-se als assistents tot repas-sant el curs 2009-2010.

Després de comentar i sol·licitar l'aprovació dels canvis a la Junta, es comentaren les diferents conferències d'actualització personal que han tingut lloc aquest any a la sala Lluís Espinal, el recés a Manresa, activitats socials, la donació dels Premis a la Excel·lència, Senat d'Ex-Presidents, Consell de Delegats i daltres activitats fetes durant l'any. El Tresorer Josep Maria Marqués (P. 1962) va fer un resum del estat de les contes i del pressupost per l'any vinent:

COMpte de Resultats any 2009 i Pressupost any 2010		
	REAL	PRESSUPOST
Conceptes	Any 2009	Any 2010
INGRESSOS		
Ingressos nets explotació (quotes netes)	105.486,51	105.000,00
Ingressos per publicitat del any (1)	11.250,00	3.750,00
Altres ingressos	5.347,38	2.300,00
Total ingressos	122.083,89	111.050,00
DESPESES		
Despeses de explotació	18.075,57	20.640,00
Dia del antic (2)	10.152,00	6.850,00
Estol	31.019,17	28.000,00
Catàleg (3)	26.181,15	0,00
Donacions (4)	23.409,12	41.000,00
Altres despeses	11.641,99	13.850,00
Total despeses	120.479,00	110.340,00
SUPERAVIT	1.604,89	710,00

(1): La majoria són ingressos cada 2 anys.
(2): Per a 2010, hi ha stock de obsequis (medalles, insígnies, ...)
(3): Se edita cada 2 anys.
(4): El 2009 les Donacions foren: Fundació Carles Blanch (12.000 €), Entxartad (3.000 €), Fund. Sant Ignasi (5.409,12 €) i el Orgue de la Capella (3.000 €). Per al 2010 estan pressupostades Donacions per a la Fund. Cales Blanch, Entxartad, Fundació Sant Ignasi, Orgue de la Capella i una nova aportació per a la financiació dels Campaments d'Estiu d'un Col·legi de Bellvitge

Finalment, es sol·licità la presència dels integrants de les promocions per tal d'obsequiar-los amb distintius commemoratius d'un dia tan especial. Els delegats de cadascuna d'elles pronunciaren emotius discursos

Després de la cloenda per part del P.Roigé, ens vam dirigir a compartir un deliciós àpat preparat per la brillant Escola d'Hosteleria de Sant Ignasi i servit en un dels menjadors on tantes vegades molts vam menjar, riure, fer entremaliadures i al cap i a la fi créixer.

diadel'antic

Actes

diadel'antic

60 anys promoció 1950

diadel'antic

50 anys de la promoció 1960 - Els Quixots

JOSEP PLA I CARRERA (P. 1960)

Fa cinquanta anys “davallàvem la ruta d'Amigant —ara Carrasco i Formiguera— i ens dispersava la xarxa tramviària”. D'aleshores ençà, les vides de molts dels qui vàrem ser companys, i alguns més que companys —amics—, ens han dut per viaranyes diversos i difícilment ens hem retrobat.

Avui, però, com en d'altres “dies de l'Antic”, fem una pausa per retrobar-nos i repensar, si ja ho havíem fet abans, o pensar per primera vegada el sentit que tingué per a nosaltres l'estada al col·legi de Sant Ignasi i com ha influït en la nostra vida professional i personal.

Jo individualment¹ vaig fer aquesta reflexió —en forma novel·lada— quan vaig escriure *Damunt les espatlles dels gegants*.² I col·lectivament, però de forma molt improvisada, el “Dia de l'Antic” de l'any 2000.³

En aquesta ocasió, però, l'amic Perico Vives m'ha recordat la promesa que li vaig fer de confegir uns mots —“en el parlar dels pares”— com diu el poeta de Sarrià —“que és el més dolç per qui el sap confegir”.⁴

D'aleshores ençà he pensat què podia dir que fos representatiu de tots els companys de la “Promoció dels “Quixots”, i se m'ha acudit de fer aquesta reflexió que espero que realment sigui col·lectiva i compartida.

Els homes —i les dones, és clar— estem fets d'esperit, pensa, i sentiments. I crec sincerament que una formació autèntica és aquella que aconsegueix l'equilibri d'aquestes tres potencialitats. Això, naturalment, solament ho podem aconseguir amb un diàleg personal —quelcom indispensable, a més, per poder mantenir un diàleg col·lectiu, interpersonal. Un diàleg que ha de ser no constret, crític amb un mateix, lliure de rancors, reflexiu, pausat, serè i íntim. Els anys —si hem “crescut en edat, saviesa i gràcia”—⁵ hi ajuden. Per això té molt de

sentit retrobar-nos quan ja han passat alguns anys de les nostres vides.

Només a través d'aquest diàleg personal podem esdevenir “homes (i dones) de cultura” —si entenem per “cultura”, com l'entenc jo, “el pòsit que deixen, amb el pas del temps, l'art, la ciència, la història, la literatura, la política, la religió, el saber popular, etc.” I, com a “persones de cultura” dels nostres dies, esdevenim defensors de la Democràcia, de la Justícia, del Coneixement, dels Drets Humans i de la Pau.

Com deia el dia 22 de desembre de 2006 —a la meua lliçó darrera, llegida a la Facultat de Matemàtiques de la Universitat de Barcelona— “he estat afortunat perquè la meua feina m'ha permès de ser coparticip de la civilització occidental, encara que només hagi estat com a transmissor d'una certa manera de comprendre els seus valors”.⁶

Bé, doncs, crec que, personalment i col·lectiva, això és el que devem a l'ensenyament que vàrem rebre al col·legi —a Sant Ignasi— i, d'una manera particular, als mestres —autèntics protagonistes de la nostra formació com a persones i com a futurs membres de la societat: en la política, en la cultura, en les ciències més teòriques i en les naturals, en la jurisprudència i en l'economia, en l'enginyeria i en l'arquitectura, en l'art i en la literatura, en l'ensenyament i en l'aprenentatge, en la vida religiosa i en la solidaritat laica, en la reflexió filosòfica i en el compromís ètic, etc. En definitiva, en la vida de participació col·lectiva i social.

Foren ells, juntament “amb els de casa” —no els podem oblidar ara que molts d'ells ens han deixat—, els qui ens van acompanyar en aquells

anys que, pas a pas, ens portaven cap a la vida d'adults. A tots i cada un d'ells —tant a aquells amb els qui vàrem connectar com amb aquells altres que no vàrem saber comprendre en el moment difícil que suposa sempre el diàleg “docent-discent”, en els anys de pas de la infància a la joventut— els devem gratitud. I també als qui es van encarregar de les tasques de la gestió, la disciplina i l'organització —tasques, a voltes, més anònimes i, en ocasions, menys agradables, menys agraïdes, molt menys conegudes i gairebé mai ni compartides ni compreses.

En definitiva, ras i curt, a tots ells⁷ volem agrair-los que, fruit d'aquella llavor, hàgim pogut mostrar, en temps passats —durant la joventesa— la nostra ufana —frondositat i verdor— i ara —a la maduresa— colors ocres dels paisatges de tardor; i ho volem fer també en nom d'aquells que ja ens han abandonat perquè, tots ells avui són aquí, amb nosaltres, en esperit i en el nostre record personal i col·lectiu— i també perquè, com deia sovint Vicenç Ferrer, “ningú no mor, sinó que viu en un altre lloc”.

1. Per circumstàncies molt particulars —no extrapolables, en general, a la resta de companys— dec moltíssim al pare Burunat, al col·legi de Sant Ignasi i als jesuïtes.

2. *Damunt les espatlles dels gegants*. Josep Pla i Carrera. Premi de no-vel·la científica. Fundació Catalana per a la Recerca. Barcelona, 1998. Publicat per Edicions de la Magrana. Barcelona, 1998. Reeditat, amb els apèndixs matemàtics, per la Facultat de Matemàtiques i Estadística de la Universitat Politècnica de Catalunya. Barcelona, 2007.

3. Veieu Estol núm. 260, de juliol del 2000, pàgina 9.

4. Veieu “També vindrem, Infant, a l'hora vella”, J. V. Foix, El Port de la Selva, 1948, a *Obres Poètiques*, Edicions Nauta, S. A. Barcelona, 1964, pàgina 207.

5. Aquí m'he permès de plagiar Lluç. Veieu Lc. 2, 52.

6. Veieu <http://mat.uab.cat/matmat/PDFv2010/v2010n02.pdf>, pàgina 28, on breument explicito el significat precís d'aquestes paraules.

7. Representats aquí avui, simbòlicament, pels pares Antoni Roigé, Ferran Manresa, i José María Rueda.

diadel'antic

40 anys **promoció 1970**

diadel'antic

25 anys **promoció 1985**

diadel'antic

10 anys promoció 2000

diadel'antic

5 anys promoció 2005

Crònica Pitch&Putt

JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS (P. 1970)
President de l'Associació

Com ja es una tradició, el divendres 7 de maig es va celebrar a Can Cuyàs (Sant Feliu de Llobregat) la XIII edició del Torneig de Pitch&Putt de l'Associació d'Antics Alumnes. Hi van assistir 18 participants, els quals van rebre obsequis dels patrocinadors, també antics alumnes, Sebastián i Cayo Alegre Rosselló, amb la marca de Cementos y Morteros BETTON CATALAN.

CAMPIONS D'AQUESTA EDICIÓ

Modalitat Scratch:

1r: José Oriol Domingo Martí (P. 1973)

2n: Carlos Baxeras Blanes (P.1973)

Modalitat Handicap:

1r: Josep Ma Basañez Villaluenga (P.1959)

2n: Javier Pérez Farguell (P. 1972)

Putting Green:

Juan Molinos Buxó (P.1969)

En acabar el torneig es van repartir els trofeus als guanyadors i tots vam gaudir d'un còctel servit pel mateix club Can Cuyàs. També agraïm a l'Andrés Espinós (P.1971) el seu entusiasme i dedicació en l'organització del torneig.

 Sant Ignasi-Sarrià
Associació d'Antics Alumnes

 BETÓN CATALÁN
MOR-SEC

XIII TROFEU PITCH&PUTT

ASSOCIACIÓ ANTICS ALUMNES SANT IGNASI-SARRIÀ

Divendres 7 de maig de 2010

Comisión

Relaciones con otras asociaciones

JOSÉ ENRIQUE REBÉS FÉLIX (P. 1987)
Vocal de l'Associació

Nos toca el turno de explicar la función de la comisión de relaciones con otras asociaciones. Se trata de una comisión muy dinámica, que nos lleva a los miembros de la misma a asistir a las diferentes reuniones y congresos que se celebran periódicamente en el ámbito local, nacional y europeo.

ÁMBITO LOCAL: asistimos al Día del Antiguo Alumno de las demás asociaciones de Barcelona, como la de Caspe o Joan XXIII.

ÁMBITO NACIONAL: nuestra asociación forma parte de la Federación Española de Asociaciones de Antiguos Alumnos de Jesuitas.

- **¿Qué es?** Es una entidad que agrupa aproximadamente 30 asociaciones de antiguos alumnos de jesuitas de toda España, entre las que destaca nuestra asociación, la de mayor tamaño.
- **¿Cómo están representadas las asociaciones?** Una vez al año se celebra una asamblea en la que se reúnen representantes de cada asociación para debatir temas que nos afectan. Además de mediante la asamblea, nuestra asociación está presente en la junta directiva de la Federación, al ocupar un asociado –yo mismo– la vicepresidencia.
- **¿Cuáles son sus funciones?**
 - ▷ Mejorar la comunicación entre las asociaciones, y estrechar la colaboración entre éstas y la Compañía de Jesús.
 - ▷ Establecer canales de comunicación: para

ello se ha creado el portal www.antiguosalumnosdejesuitas.net.

- ▷ Ayudar a las asociaciones de antiguos alumnos de jesuitas que están empezando a funcionar o que desean hacerlo, y que no pueden arrancar por sí mismas: se les brinda apoyo y asesoramiento aprovechando la experiencia de las asociaciones consolidadas.
- ▷ Ofrecer debate y formación en temas que nos afectan como ex alumnos de jesuitas. Para ello se celebra un congreso cada dos años. Ya se han abordado temas como la inmigración, la educación, los antiguos alumnos y la aportación a la política, “Los antiguos alumnos de jesuitas conscientes, comprometidos, competentes”, o el papel de las asociaciones.
- ▷ Crear iniciativas conjuntas entre las diferentes asociaciones españolas. Así, por ejemplo se ha creado el Programa de intercambio entre antiguos alumnos de España y de la India, destinado a introducir a los jóvenes en la realidad social de la India y en trabajos humanitarios y de cooperación.

- ▷ Colaborar con la ONG de los jesuitas Entreculturas/Intermón.
- ▷ Compartir experiencias propias del día a día de las asociaciones, en materias como la revista, la protección de datos, la organización de actividades para los asociados, etc.

ÁMBITO EUROPEO: participamos en las reuniones de la Confederación Europea de Antiguos Alumnos de Jesuitas.

- **¿Qué es?** Es la estructura que agrupa las federaciones nacionales de Alemania, Austria, Bélgica Flamenca, Bélgica Valona, España, Francia, Gran Bretaña, Hungría, Irlanda, Italia, Lituania, Malta, Polonia, Portugal y Suiza. Son los países donde existen colegios de jesuitas, la mitad de los cuales están en España, por lo que sobre nuestro país recae el mayor peso.
- **¿Cómo están representadas las asociaciones?** Se celebra una asamblea, una o dos veces al año, en la que están presentes las federaciones de cada país. Se toman las decisiones por mayoría, teniendo cada país un voto. Cada cinco años se organiza un congreso sobre temas de interés para los antiguos alumnos. El próximo se celebrará en Budapest (Hungría) en la primavera de 2011. Como en la Federación Española, nuestra asociación también está representada en la junta, al ocupar la vicepresidencia.
- **¿Cuáles son sus funciones?** Como en la Federación Española, se trata de estrechar lazos entre las diferentes federaciones, ayudarse y coordinar acciones en común, esta vez a nivel europeo. Por ejemplo, la Confederación está trabajando en coordinar una acción conjunta europea de los antiguos alumnos respecto a los proyectos de cooperación en África. Es una consecuencia del Congreso Mundial celebrado en Burundi en julio de 2009, en el que quedó patente la voluntad de la Compañía de Jesús de dar prioridad a África.

- Y es muy interesante el protagonismo que van cobrando los miembros del Este europeo, que aportan la juventud y la energía propias de las asociaciones que han permanecido prohibidas durante décadas bajo el yugo comunista, y con los colegios cerrados. Resulta aleccionador para el resto...
- Por su parte, la Confederación Europea pertenece a la Unión Mundial de Antiguos Alumnos de Jesuitas, estructura de carácter más oficial y de coordinación, que propiamente participativo. Su función más destacada es la celebración, cada seis años, de un congreso de ámbito mundial abierto a todos los antiguos alumnos.

No hace falta decir que los que asistimos a estos encuentros pasamos ratos muy agradables, reencontrándonos con compañeros del resto de España y de Europa, y que tenemos la oportunidad de conocer nuevas ciudades. Un grato enriquecimiento personal, en definitiva, que compensa sobradamente el trabajo de preparación de intervenciones o presentaciones, y el tiempo invertido en las reuniones...

Y finalmente, subrayar el compromiso de representar a nuestra Asociación, de la que creo estar capacitado para decir, después de conocer a tantas otras, que se encuentra entre las mejores de España y de Europa. Lo que implica un plus de responsabilidad para poder seguir estando ahí...

VII Congreso asociaciones de antiguos alumnos

“Para qué las Asociaciones. Importancia para la Compañía de Jesús”.

JOSEP Mª JANÉ ALTIMIRAS [P. 1964]
Vocal de l'Associació

La Eucaristía Dominical de clausura del Congreso, celebrada en la capilla de la conversión de San Ignacio de Loyola, su habitación de convaleciente, resultó muy emotiva e ignaciana. En la casa se descubre un culto especial a los libros, pues fueron de significativa ayuda. Se concluyó con la oración : “Tomad Señor y recibid toda mi....

Bilbao, 28-30 de Mayo 2010.

En la lectura de ese domingo, día de la Santísima Trinidad, se dice : “Muchas cosas me quedan por deciros, pues no podéis cargar con ellas por ahora;...” Creo que para mí, podría ser una recopilación de las múltiples interpelaciones realizadas

por los presentes desde las 22 Asociaciones de Antiguos Alumnos, de las 36 existentes en España, y del antiguo Colegio de Curía (Portugal).

Posteriormente a la preceptiva Asamblea Anual de la Federación Española de Asociaciones de Antiguos Alumnos de Jesuitas, la Junta : Joseba, Jose Ramón Urizar,..., Asociados y Alumnos del Colegio de Ntra. Sra. De Begoña en Indautxo (Bilbao), iniciaron el intercambio enriquecedor de experiencias, el análisis de las infraestructuras, y de funcionamiento de cada Asociación, a partir de las encuestas previamente enviadas a cada Asociación, describiendo su estructura de funcionamiento, elementos dinamizadores, relaciones con el Colegio y con la Compañía, como instrumento de los valores ignacianos.

El P. Provincial Juan José Echevarría S.I., nos alentó para que este tipo de encuentros permanezcan como herencia en nuestras relaciones humanas y, en la búsqueda de cauces de servicio, apoyando a los más débiles, y considerarnos como “llamados a humanizar el mundo”, según decía H.P.Kolvenbach, S.I. La Misión de mejorar

la Calidad humana hoy, estando abiertos al crecimiento, alzando la voz contra los abusos a la libertad y, conducir a los más jóvenes a una postura más activa, en un camino de constante búsqueda bajo la presencia esperanzada de Jesús.

Tony Catalá, S.I. nos expuso la última Congregación General de Enero en Roma, donde 216 jesuitas (con promedio de edad de 57,6 años y en 86 lenguas), eligieron al nuevo Padre General Adolfo Nicolás, S.I.

La percepción transmitida fue de una profunda unión interna dentro la Compañía de Jesús con una amplia diversidad cultural. Actualmente 1/3 de jesuitas son orientales.

Un titular sería “para llenar un Arca de Noé, en la que caben todas las especies, pero no como ovejas clonadas”.

Las conclusiones de la Ponencia sobre Comunicación y Vida Asociativa, presentada por Rafel Torras y Merçè Rey, incidieron en el fomento de la interrelación, pero con una adecuada definición del mensaje, así como la presentación cercana, y segmentada a través de los Delegados.

Los jóvenes de Casp desarrollaron muy prácticamente una red social en directo, mostrando nuevos mecanismos de inmediatez y reciprocidad. A partir de la Web con infoestadísticas, del Blog con entradas Post, noticias,...y que permite conocer las visitas que se realizan.

Quedó también claro que los canales, no se excluyen sino que se suman.

Enric Rebés, Secretario de la Federación y, de nuestra Junta de Sant Ignasi, aportó su experiencia como fiscalista acerca del tema de la Protección de Datos, clarificando y proporcionando vías de ayuda en el marco de la Federación para otras Asociaciones de más reciente formación.

“Conducir a los más jóvenes a una postura activa, en un camino de constante búsqueda bajo la presencia esperanzada de Jesús.”

P. Provincial Juan José Echevarría, S.I.

La Dimensión Social y Pastoral fue presentado por AA.AA de Valencia, basada en las palabras proféticas de Pedro Arrupe, S.I. de promoción de la Solidaridad y la Justicia : “siempre más”; cuyo testimonio también fue glosado por el Alcalde de Bilbao, en su alocución de bienvenida.

Se incluyeron además experiencias vinculadas como ALBOAN.ORG, con casi 10.000 colaboradores y la iniciativa : www.donatumul.org, Entre-culturas, y Cristianismo y Justicia : www.fespinal.com. En la última sesión, Sheila Aguilar (Casp) y María Fernández Obregón (Indautxo), presentaron un video muy vivo, de la visita a la India de A.A. Voluntarios de toda España, en la que participaron Inès Santomà Bagaria y Anna Gomà Ribas, ambas Prom.2006 de Sant Ignasi.

notícies breus

50è aniversari de la inauguració de la piscina coberta del Sant Ignasi-Sarrià (1959-2009)

KIM LLOVERAS MONTSERRAT (P. 1968)

Sí, ja sé que no és gens difícil fer els 100 metres tot nedant quan un està sol, tranquil·lament, a la piscina, però sí que té la seva cosa atrevir-se a fer-ho amb gent molt més jove que un mateix i que et mirin des d'unes grades ... és clar ... ja sé sap ... no s'ha de competir, s'ha de participar ..., però Però això de solament participar-hi no val gaire amb la formació que hem rebut a l'escola i que hem anat mantenint al llarg de les nostres vides: hem de competir amb els altres i, principalment, amb nosaltres mateixos. També ... una cosa és participar ... i altre cosa és "fer el ridícul"... encara que només ens ho sembli a nosaltres ...

Sé que un dels participants, fins i tot, es va anar a comprar un banyador i unes ulleres per poder "estar al dia" en la vestimenta ... no et dic res més ... i li quedaven prou bé ...com si les hagués dut sempre!!! L'altre, no diré noms, tenia un constipat de ca l'ample ... però va venir malgrat tot: el que he dit abans, cal quedar bé ... sobretot amb un mateix !!! I el tercer, a l'igual que un dels altres dos, tampoc diré noms ... va voler fer-se la fotografia de nou des del trampolí ... perquè no havia quedat bé ...

Tots tres crec que van donar molt més del que tenien ... i, sobretot, ho van fer amb alegria i companyonia... D'això també n'hem après molt als jesuïtes ... ens agrada que algú ens entengui quan hem fet un esforç de manera gratuïta, encara que sigui discretament ... i encara que només ho veiem nosaltres sols ...

antics

noticiari

matrimonis

María Pancorbo Serna 2000
Pablo Twose Valls

Andrés Espinós Alegre 2001
Marta Lluch
García-Valdecasas 2003

naixements

Primer fill

Blanca 1993
Xavier Riera Renter
Susanna Grau Arnau

Pol 1993
Iñigo Segura Santamaria
Ricardo De Alfonso Carreras

Xavier 1993
Aleix Borrás Cima
Xenia Menéndez

Carla 1993
Irene Pardell Martí
Carles Alonso

Jorge 1996
Núria Tintoré Butiña
Ricardo De Alfonso Carreras

Paula 2003
Patricia Jiménez Arribas
Pedro Castaño Chacón

Segon fill

Mónica 1993
Jorge Alcobver Negre
Magda Tovar Gomis

Bruno 1994
Pablo Guasch Girós
Patty Rocha De Pol

Tercer fill

Helena 1994
Jordi Picas Alsina
Helena Rifà I Remolina

defuncions antics

1947
Pere Naudó Sol

1948
Xavier Adroer Tasis

1953
Luis Dalmau Carroggio

1954
Estanislao Janer Janer

1955
Manuel Recolons Oller

1962
Salvador Massuet Casas

1973
Antonio Blanco Gispert

1981
Joaquín Galindo Roura

defuncions familiars

José Mayans Comella, pare de 1960
Santiago Mayans Sintes 1961
José Luis Mayans Sintes

La teleporqueria

ÀLEX RIBES

Professor d'Audiovisuals de l'IPSI

L'any 1997 diverses associacions i entitats, gens sospitoses d'exterioritzar actituds

reaccionàries o conservadores (com UGT o CC00) van signar un "Manifest contra la teleporqueria". En ell definien aquest fenomen com "una forma de fer televisió caracteritzada per explotar la morbositat, el sensacionalisme i l'escàndol com a palanques d'atracció de l'audiència". També afirmaven que "es defineix pels assumptes que aborda, pels personatges que exhibeix i col·loca en primer pla i, sobretot, per l'enfocament distorsionat que fa servir per tractar aquests assumptes i personatges". El reduccionisme de les qüestions més complexes, la demagògia, les absurdes teories sobre conspiracions i el menyspreu per drets fonamentals com l'honor, la intimitat, el respecte, la veracitat o la presumpció d'innocència són, segons aquest manifest, les característiques més importants de la teleporqueria.

El cert és que res ha canviat des d'aquella benintencionada declaració de principis. Cada dia qualsevol ciutadà pot omplir les seves retines amb persones que criden i s'insulten en directe, amb periodistes que sota la coartada d'una professió nascuda per garantir uns estàndards democràtics s'estimen més humiliar en públic a qualsevol ancià sense gaires recursos intel·lectuals i amb programes que tanquen durant mesos a joves en un plató per realitzar sobre ells disseccions plenes d'un moralisme, com a mínim qüestionable, i que el que realment fan és mostrar la cara menys amable del capitalisme, on tot s'hi val per tal d'obtenir beneficis.

Lluny queda aquella antiga premissa que afirmava, amb una certa ingenuïtat, que la televisió havia de formar, informar i entretenir. Potser hem baixat massa el llistó d'exigència vers un mitjà tan poderós com injustament criticat. I és que, quan es presenta algun conflicte a la societat del qual no sabem endevinar les causes, el sociòleg

que tots portem a dins no té cap problema en afirmar que "la culpa és de la televisió". Si això es diu en qualsevol tertúlia, alguns responsabilitzaran també els videojocs, el govern de torn, els Estats Units o, el que més unanimitat concita: el sistema educatiu. Es tracta, en definitiva, de desplaçar la culpa tal com fan els nens després d'alguna malifeta. He de dir però que la culpa dels conflictes socials no és de la televisió com a mitjà ni, sobretot, d'un sistema educatiu que intenta fomentar la cultura de l'esforç. Resulta molt més complex atribuir la responsabilitat final de tot allò que la societat no sap resoldre. No obstant, sí que crec que ha quedat demostrat que els culpables d'una part indesitjable de la televisió som tots, que encara no hem après a fer servir la petita pantalla i que, en moltes ocasions, no gaudim d'un esperit autènticament crític que doni la màxima qualitat al nostre temps d'oci.

Diuen els fabricants de teleporqueria que aquest tema mai es veu reflectit en les enquestes del CIS

sobre els problemes que més preocupen a la societat. No és necessari dir que mai contemplarem manifestacions omplint carrers per tal de demanar la supressió d'aquests programes. Tanmateix, els educadors que intenten fer-se forts darrera de valors com el respecte, els pares que mai han dimittit de les exigències de la paternitat i volen actuar com a fermes referents morals o els professionals de la televisió que pateixen el desprestigi que provoca la teleporqueria gaudim del dret a denunciar l'empobriment intel·lectual que genera, especialment entre els més joves, la seva més que demostrada manca d'ètica i els erràtics models de conducta en què es basen.

La teleporqueria s'ha anat expandint dins de la graella com una mena de virus. Ha contagiats molts formats televisius i en algunes cadenes ha desplaçat, a vegades fins al no res, a l'antiga programació infantil o juvenil. A l'hora del berenar trobarem en la petita pantalla a personatges sense discurs disposats a vendre la seva intimitat per uns minuts d'una suposada fama. Tot dins d'una dramaturgia estèticament grollera i èticament refusable. A això se suma el fet que, cada cop més, la televisió tendeix a fabricar famosos disfuncionals que mai han demostrat cap mèrit en els camps que fan progressar l'ésser humà, - com la ciència, l'art, la política o l'esport -, però que amb les seves actituds mal educades i provocadores desfilen pels platós mentre comercialitzen la seva condició de "bufons de la cort". A més a més, la teleporqueria ha pervertit la paraula concurs perquè, sota l'aparença d'un joc s'amaguen l'individualisme més ferotge que fomenta les situacions competitives molt per sobre de les

estratègies cooperatives; la cultura del crit com a única manera per resoldre conflictes; l'exhibicionisme que ha arraconat definitivament la intimitat i l'explotació d'uns joves als quals se'ls obsequia amb una fama immediata però que després se'ls deixa abandonats sense que a ningú sembli importar les conseqüències psicològiques que pot comportar per a la seva formació. *Gran Hermano* o *Operación Triunfo*, disfressats de concurs, en realitat són telesèries cuinades amb ingredients reals (no són actors) però sota el foc de la ficció. Vet aquí la principal perversió: l'anomenada *telerealitat* es troba a mig camí entre la realitat i la ficció, trencant el pacte ficcional de qualsevol pel·lícula o sèrie. Els resums diaris i les tertúlies en diferents programes crearan un relat on les persones acabaran convertides en personatges i on els "experts" de torn jutjaran i sentenciaran fent-se els hipòcrites guardians de vés a saber quin valor de convivència que, per cert, mai demostraran amb les seves actuacions.

Però, malgrat el que moltes vegades es diu, l'alternativa no consisteix en agafar el comandament i apagar el televisor. És cert que, més enllà de la televisió, les possibilitats per omplir el lleure semblen infinites. Tanmateix, estic convençut que ara gaudim de la millor programació que s'ha fet mai. Entre altres raons, perquè l'oferta és més amplia i variada, i perquè la tecnologia ens permet confeccionar el nostre propi menú televisiu. Podem enregistrar les nostres sèries, pel·lícules, documentals o programes favorits i veure'ls quan volem. No hi ha cap mena d'excusa. L'ús intel·ligent d'aquest electrodomèstic ens pot aportar el plus de creixement personal que estem obligats a demanar a una societat que es venta de ser democràtica. D'altra banda, un dels grans reptes del nostre segle és la gestió de l'oci; la millora en els transports, en els processos de producció i la sensibilitat vers la conciliació entre la vida laboral i la vida familiar ens atorgaran més temps de lleure. Tenim la responsabilitat de dignificar-lo perquè està en joc una millor qualitat de vida i una societat més justa, disposada a enfortir la convivència i el respecte.

“Animem els alumnes i tutors per presentar els treballs de recerca que tinguin la qualificació d'excel·lent per assolir el premi de l'any 2011.”

José Manuel Casasnovas

Premis a l'Excel·lència

JOSÉ MANUEL CASASNOVAS ROLDÓS (P. 1970)
President de l'Associació

El passat 28 de maig, durant l'acte de comiat de la Promoció 2010, es van lliurar els premis a l'excel·lència en els treballs de recerca, en la seva IV Edició, convocats per la nostra Associació, on es lliura a més diploma acreditatiu, es donen uns premis de 900 euros per cada un dels dos alumnes premiats i de 300 euros per cada tutor.

El jurat estava format pel Sr. José Manuel Casasnovas, com a president, els Srs. Joan Bassas, Miquel Gallés i Mireia Gomà com a vocals i el Sr. Enric Rebés, que actuà de secretari. S'havien presentat un total de vint-i-vuit treballs, disset dels quals han optat al premi Ignasi Feliu d'humanitats, arts i ciències socials, i onze han optat al premi Pare Julià de ciències i tecnologia. El jurat valorà els treballs presentats seguint uns criteris d'originalitat del treball, metodologia emprada, argumentació de la hipòtesi i la presentació.

Pel que fa al premi Pare Julià de ciències i tecnologia el treball guanyador portava per títol “El Neuroblastoma”. Es tracta d'un treball molt ben acabat, del que destaca el rigor en l'estudi científic aplicat a aquest tema, i el laboratori i sistemàtic treball de camp efectuat. Felicitem l'autora i al tutor d'aquest treball, l'alumna Montse Adell i el professor Jordi Basseda.

En referència al premi Ignasi Feliu d'humanitats, arts i ciències socials el treball guanyador porta per títol “La Luthieria”, que destaca per la profunditat en el cuidat estudi d'aquesta tècnica artesanal. Felicitem l'autor i la tutora d'aquest treball, l'alumne Alex Miralles i la professora Lola Peralta.

Animem els alumnes i tutors per presentar els treballs de recerca que tinguin la qualificació d'excel·lent per assolir el premi de l'any 2011.

LA NOSTRA GRAN FAMÍLIA

J. Alberto Fenández Díaz

President del Grup Municipal del PP a l'Ajuntament de Barcelona (P. 1979)

Este artículo me permite recordar cuándo y el por qué entré en política. Para ello debo rememorar a cuando era niño y adolescente en mi colegio de toda la vida los Jesuitas, en los que mi contacto con la política era el propio de un estudiante en la escuela. Entonces eran tiempos no democráticos y el partidismo estaba fuera de lo cotidiano. En cambio indirectamente la política estaba presente, la transmisión de valores como la defensa de la familia, de la vida, de la cultura del esfuerzo y el mérito que debían tener su recompensa en la sociedad o el cumplimiento de la ley, eran valores que mis padres me transmitieron e impregnaron en una familia numerosa como la nuestra de diez hijos.

Y entonces, coincidiendo con la finalización de mis estudios en el San Ignacio llegó la democracia, y como todos los que estudiábamos en los Jesuitas de Sarrià tuvimos que cursar nuestros estudios en la Universidad Autónoma de Barcelona en Bellaterra, lo que me permitió descubrir nuevas realidades sociales y forjar amistades distintas. De las primeras cosas que me llamó la atención de aquella Facultad de Derecho de la UAB fue la radicalidad de los planteamientos de la izquierda, era ya el año 1979 en el inicio de la democracia, con planteamientos que no sólo no podía compartir, sino que no podía quedarme con los brazos cruzados mientras se imponían sus tesis ante el silencio o la indiferencia de la mayoría.

Consideré que para cambiar las cosas había que luchar por ellas, y defender los principios en los que creía, y la herramienta era militar en un partido político, el PP. Me afilié justo al cumplir los dieciocho años. Nunca pensé que la decisión de entrar en un partido me conllevaría con el paso del tiempo a ser diputado autonómico, pre-

sidente del PPC y ahora concejal. Responsabilidades que he compaginado durante 10 años con el ejercicio de la abogacía, actualidad profesional que retomaré. En la Facultad de Derecho fundé un sindicato universitario y mi militancia política fue cada vez más intensa. Después me casé y vinieron mis tres hijos que comparten conmigo mi afición al RCD Espanyol.

Mirando atrás constato con orgullo el recuerdo de un colegio que con su educación, junto a la que nos transmitieron nuestros padres, lo fue de calidad y en valores, y con ello contribuir a que tantos barceloneses hayan sido educados para ser buenos profesionales y mejores personas.

Ahora estoy comprometido con mi ciudad Barcelona, hace siete años que presido el PP en el Ayuntamiento de Barcelona, un reto diario que ejerzo con mucho orgullo al poder trabajar cada día por mi ciudad. Para trabajar por Barcelona siempre han sobrado las siglas políticas y han faltado esfuerzos de ciudad. Lo que es bueno para Barcelona, lo es para mí al margen de quién lo proponga.

LA NOSTRA GRAN FAMÍLIA

Xavier Trias

President del Grup Municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona (P. 1963)

Reflexions polítiques

Interessar-se per la gent, cuidar les persones i treballar per solucionar els seus problemes. Això és el que per mi significa dedicar-se a la política, ser un polític. Tot comença l'octubre de 1981, any que entro a treballar al Departament de Sanitat i Seguretat Social com a Cap del Servei d'Assistència Hospitalària. És en aquest moment quan se m'obre la possibilitat de treballar a la Generalitat de Catalunya de la mà de l'aleshores Conseller de Sanitat, Josep Laporte.

Era el primer govern del President Jordi Pujol, un govern format per persones molt diferents i de sensibilitats diverses. Persones que no provenien del partit com Max Cahner, Josep Laporte, Francesc Sanuy o Vicenç Oller són nomenats consellers del primer govern de la Generalitat de Catalunya, després del restabliment de la democràcia.

En aquell moment, el conseller Laporte va considerar convenient incorporar-me al seu departament, com a persona que podia ajudar a mantenir unes bones relacions amb la coalició de Convergència i Unió, així com també per ajudar-lo a impulsar tota la política hospitalària en el nostre país. Fins aquell moment, era vocal d'hospitals en el Col·legi de Metges de Barcelona i membre del Consejo de Médicos de España.

Sens dubte, la meva incorporació a la conselleria canvia la meva vida. En aquell moment descobreixo què significa dedicar-se a la política. Servir al país i a la gent m'ha fet l'home més feliç del món, tant en la meva etapa al govern de la Generalitat, com durant la meva experiència com a Portaveu de CiU al Congrés dels Diputats. Tam-

bé ho puc dir del present, actualment com a alcaldable per Barcelona.

En la meva primera etapa com a Conseller de Sanitat vaig tenir la sort de comprovar com es pot transformar la sanitat d'un país, fent una aposta per la creació d'un Servei Nacional de Salut finançat a través dels pressupostos generals. Vam implantar un model sanitari accessible per a tothom amb la voluntat de garantir un equilibri territorial en la prestació dels serveis. Un model que es basava tant la prevenció com la posterior rehabilitació.

Personalment, també em sento molt orgullós d'haver pogut incorporar el tractament de les cures pal·liatives. Per un malalt, el fet de poder morir dignament, sense patir dolor, és molt important tant per la persona que ho pateix com per la família o les persones que l'acompanyen. Fins al punt que s'ha convertit en un bon exemple i un model a seguir en altres països.

Posteriorment, vaig tenir la sort de poder col·laborar directament amb el President Pujol com a Conseller de la Presidència. Conservo un gran record d'aquella etapa, van ser uns anys molt especials. Catalunya assolí unes majors quotes d'autogovern, fet que suposava una millora i un gran canvi en la gestió del país. El President va ser capaç de configurar un govern que estimava el país i manifestava una gran vocació de servei públic envers la gent.

Aquesta és la clau de la política, estimar la gent i treballar per resoldre els seus problemes i les seves necessitats. Un polític, a més, ha de ser capaç d'exercir un lideratge clar, de prendre decisions col·legiades. Cal escoltar tothom i tenir

en compte les seves opinions, però com qualsevol responsabilitat a la vida, sempre arriba un moment en què cal prendre una decisió, sempre seguint uns criteris i aplicant el sentit comú. A mi és el que sempre m'ha funcionat, i mai s'ha de culpar ni atribuir a la resta els errors d'un mateix. El polític és qui pren les decisions i n'és sempre el màxim responsable.

La meva experiència a Madrid com a President del Grup Parlamentari Català al Congrés dels Diputats també la qualifico de molt positiva. En aquell moment, el PP tenia majoria absoluta, això significava que CiU no era decisiva a Madrid. Malgrat les dificultats del moment, sempre dic que és bo per un polític passar uns anys a Madrid per conèixer com funciona la política en l'àmbit de l'Estat espanyol.

Actualment, continuo la meva carrera política com a President del Grup Municipal de CiU a l'Ajuntament de Barcelona. El maig de 2003, la Federació de CiU va fer una aposta envers la meva persona i em designa candidat a l'alcaldia de Barcelona. Calia invertir a llarg termini, tenir un candidat que es dediqués plenament i durant anys a Barcelona. Fins aquell moment, CiU no ho havia sabut fer. Crec que és l'única via si un dia es vol guanyar l'alcaldia de la capital de Catalunya.

Per aquest motiu, vaig decidir que m'hi estaria 12 anys treballant-hi, i així ho estic fent amb la voluntat de fer possible el canvi a Barcelona. Aquesta necessita saber cap a on va, hem de tenir clar quin ha de ser el nostre model de futur. Tan important és saber què volem ser com què no volem ser.

No volem ser una ciutat referent en la prostitució, en les drogues, en la inseguretat o en l'incivilitat. No hem d'aspirar a ser una ciutat de decorat, una ciutat que sigui només per veure i no per viure-hi. Jo vull una Barcelona que faci una aposta clara pels valors de l'esforç, la constància, la convivència, la solidaritat, la llibertat i la pau. Una ciutat que tingui un objectiu prioritari, les persones. Hem de ser capaços entre tots de crear projectes comuns en el barri, en el districte, a la ciutat. Cal apostar per l'excel·lència i la qualitat en els serveis socials, sanitaris o educatius.

En definitiva, la gent ens demana que els polítics donem resposta a les seves demandes. En moments difícils de crisi econòmica com els que vivim, cal estar a prop de la gent i responsabilitzar-nos dels seus problemes. Com deia fa uns anys el President Pujol en la conferència *Defensa i elogi de la política*. *Grandesa i misèria de la política*, "la política és necessària, sense la política no es pot impulsar i construir un país o una ciutat".

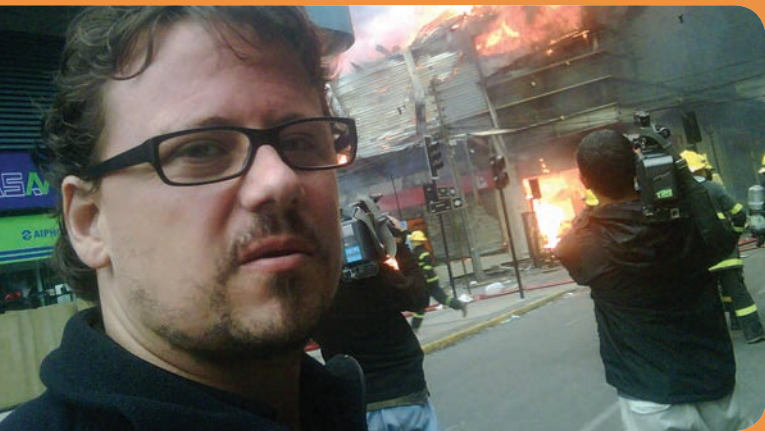
Ex alumnos/as en el mundo

Joan Biosca Capdavila (P. 1995)

Periodista

JOAN BIOSCA CAPDEVILA

és llicenciat en Ciències de la Comunicació per Blanquerna - Universitat Ramon Llull, Màster en Comunicació Empresarial (UB) i PMD en Management i Gestió Empresarial per ESADE. Actualment resideix a Buenos Aires (Argentina), on treballa com a corresponsal free lance a Sud-Amèrica i col·labora amb Catalunya Ràdio, l'Agència Catalana de Notícies i TV3.

Què et va portar a viure a Buenos Aires ara fa 5 anys?

Com a periodista sempre havia tingut les ganes i la il·lusió de ser corresponsal. Viure en un altre país i poder viure en primera línia esdeveniments informatius històrics és tot un privilegi. Fer de corresponsal et permet conèixer altres cultures i viure experiències molt intenses. Vius en molts casos la història en primera fila. I això, assegut en una redacció, és viu de diferent manera.

Tot i que la convivència a Catalunya amb el col·lectiu argentí, així com el cinema i la literatura, ens hagin acostat als usos i costums d'aquest país, et va resultar difícil integrar-te a aquesta altra cultura?

Gens. A l'Argentina m'hi sento com a casa. És un país, cert, llunyà, a 10.000 km, de Catalunya, però, tot i la distància, hi ha moltes coses que són iguals o similars a les de casa nostra. La gent és filla o néta d'emigrants gallecs, catalans....espanyols o italians en general, i això fa que els usos i costums ens siguin propers i familiars. Els argentins són molt oberts i ràpidament et conviden a un asado o a casa seva. A Catalunya acostumem a quedar amb els amics a bars o restaurants. En canvi, aquí a l'Argentina la gent es reuneix a casa. No els molesta tenir convidats i cada cap de setmana acabes anant a casa d'un o altre.

Que el català és gasiu i l'argentí pagat de si mateix són dos estereotips que escoltem i sofrim, habitualment. Com a català establert a l'Argentina, com definiries el caràcter argentí i quina visió creus que tenen ells dels catalans?

Si parlem dels argentins, aquests són uns grans venedors de si mateixos, però és bastant més un tòpic que una realitat. Els argentins són oberts, extravertits, els agrada reunir-se en família i amb amistats. Són creatius. Un pèl creguts sí que ho són, però de manera moderada. Ho són més els de la capital, Buenos Aires, que no pas la resta d'argentins d'altres ciutats.

En canvi, els argentins són conscients que els catalans som diferents als habitants de la resta de l'Estat Espanyol. Saben que tenim un senti-

ment nacional propi, una llengua i una cultura diferent. Per als argentins, el Barça i Joan Manuel Serrat són els dos grans ambaixadors de Catalunya. Quan saben que ets català, ràpidament surten en la conversa aquests temes. A vegades no tenen massa clara la història de Catalunya i confonen algunes coses però en general tenen de Catalunya i dels catalans una bona imatge. Especialment de Barcelona, la consideren una ciutat única al món.

És fàcil per un periodista català adaptar-se a la manera de fer i treballar argentina?

És fàcil, sí. Treballen més hores al dia, entre 9 i 10, i no paren quasi gens per dinar al migdia. Professionalment es fa bon periodisme a l'Argentina, tot i que hi ha massa sensacionalisme als mitjans de comunicació. Crec que a Espanya també s'ha perdut una mica el nord en alguns programes, apostant-se més per un periodisme del cor que no pas informatiu i educador. Les empreses argentines funcionen amb una mentalitat llatina i hi ha moltes coses en comú amb la forma de fer, respecte a Espanya. Jo diria que tenen una mentalitat, però, més madrilenya que catalana. Buenos Aires és capital, com Madrid. Mendoza, Córdoba o Rosario serien més com Barcelona.

En aquest temps, quina és la notícia més curiosa que t'ha tocat cobrir i quina ha estat la més difícil?

La més curiosa....en un viatge a Caracas vaig poder fer un parell de preguntes al president de Veneçuela, Hugo Chávez, al Palau presidencial de Miraflores. Sol fer unes conferències de premsa maratonianes, de 5 o 6 hores, a les quals hi assisteixen periodistes de tot el món. Tothom vol fer-li preguntes. És un polític a qui li agrada xerrar i explica moltes coses interessants, sovint "secrets" o converses privades que té amb altres presidents. És un líder atípic i mai saps què pot acabar dient. Feia pocs dies que el Rei Joan

Carles li havia deixat anar allò del "perquè no te callas" i Chávez encara estava empipat. Un dia després va perdre un referèndum per reformar la Constitució i Caracas estava sacsejada políticament.

La notícia més complicada que m'ha tocat seguir ha estat el terratrèmol a Xile al febrer de 2010. Va ser una odissea arribar fins la zona 0 del sisme. La destrucció era total en alguns pobles del litoral del Pacífic xilè. L'olor a mort era molt forta i els cadàvers van tardar dies en ser retirats. Les històries de salvació i renaixement per haver-se salvat o de dramatisme per perdre fills, pares, amics, la casa,... es podien recollir una al costat de l'altra. La vida i la mort a tocar.

És l'Argentina el teu destí definitiu?

No sóc pas de plantejar-me qüestions d'aquesta mena o de planificar a llarg termini. Mai se sap. De moment estic bé a l'Argentina, però no descarto res.

I finalment, explica'ns algun record que guardis de l'escola.

Tinc molt bon record de la part esportiva extraescolar de l'escola. Vaig jugar a futbol, vaig fer natació i especialment hoquei patins. Crec que el St. Ignasi té unes boníssimes instal·lacions esportives que poques escoles de la ciutat de Barcelona tenen. De les classes recordo riure molt amb els companys, especialment al final de la llavors EGB i BUP. Érem, alguns, una mica trapelles.

II Intercanvi

Antics alumnes Índia-Espanya

INÉS SANTOMÀ BAGARIA I ANNA GOMÀ RIBAS (P. 2006)

A l'Índia? Clar que hi voldríem anar! Però quan? Amb qui? Quants dies? I què farem? Aquesta va ser la nostra primera reacció quan ens van proposar marxar 10 dies a l'Índia per continuar amb un projecte d'intercanvi cultural que l'Associació d'Antics Alumnes d'Espanya va iniciar el 2007.

Cada vegada vèiem més a prop el dia de partida. I poc a poc, com sovint passa quan marxem lluny de casa a un lloc tan diferent i desconegut, els nervis i el “neguit” de la gent del nostre voltant va anar convertint les nostres primeres preguntes en d'altres més “angoixants”: Ens sentirem a gust a l'Índia? Ens adaptarem al seu clima? I al menjar picant? Aguantarem la barreja d'olors o com alguns diuen, “la pudor”? Com encaixarem la realitat d'allà? I els contrastos?

Però finalment les ganes per visitar un país tant fascinant i conèixer la gent d'allà va ser suficient per relativitzar tots els dubtes i marxar amb ganes d'aprofitar al màxim aquella experiència que se'ns oferia. Cada vegada vèiem més clar que deu dies ens semblarien poc. Així que ens ho vam prendre com un “tastet” per anar fent nostra, aquella Índia que sempre havíem desitjat poder visitar algun dia.

Qui vam marxar?

Finalment vam formar un equip de 9 antics alumnes dels jesuïtes: el Juan de Sevilla, el Pablo d'Oviedo, la María de Bilbao, quatre noies dels jesuïtes de Casp de Barcelona (Sheila, Rosana, Gemma i Mireia) i nosaltres dues del Sant Ignasi de Sarrià.

Què vam anar a fer a l'Índia?

Vam estar, principalment, a Jamshedpur (al nord-est, a prop de Calcuta). Allà vam conèixer i col·laborar en diversos projectes. Al matí ens repartíem en tres projectes: “Nirmala Sishu Bhavan” (Missionaries of charity Mother Teresa), un orfenat que acull a infants de 0 a 5-7 anys aproximadament. “Nirmal Hriday” (Missionaries of charity Mother Teresa's home), un centre que acull a gent del carrer i els proporciona sostre, aliment i un llit. I el tercer, “School of Hope”, un centre d'educació especial que ofereix educació, tallers i atenció terapèutica per a alumnes amb discapacitat intel·lectual. Després ens reuníem tot l'equip per passar la tarda amb alguns alumnes del Loyola's Project, promogut per una escola de jesuïtes que a la tarda ofereix educació a nens provinents de famílies amb pocs recursos econòmics. Així vam poder compartir amb ells estones de jocs, danses, esports i altres tallers o activitats.

Després d'una setmana a Jamshedpur, vam aprofitar que el vol de tornada sortia de *Kolkata* (Calcuta) per trobar-nos amb les amistats del

“Viatjar significa viure grans aventures, noves experiències, visitar llocs que desconeixem... Viatjar et porta a conèixer altres cultures, comprendre altres maneres d'entendre la vida... Però quan tot això suposa conèixer gent... Viatjar implica obrir el nostre cor a noves persones. De manera que quan sentim el nom d'aquelles terres, els records d'aquell viatge que vam emprendre un dia es dibuixen en les cares d'aquelles persones que ens van donar a conèixer el seu país...”

Inés Santomà i Anna Gomà

primer intercanvi. A més, allà també vam poder conèixer alguns projectes de la ciutat. En especial vam visitar tres dels centres fundats per “Newlight”; una organització que treballa per oferir una bona educació i atenció als fills de persones mal vistes en la societat, com les prostitutes o els “intocables”. Per altra banda, també vam fer altres activitats d'intercanvi cultural, com els mítics “spanish day” o “indian night” per compartir menjar, música, danses, amb vestits tradicionals de cada cultura.

Ara, aquelles primeres preguntes que ens sorgien abans d'iniciar el viatge resulten irrellevants. Potser algunes situacions van resultar una mica incòmodes, vam passar calor o no vam arribar a adaptar-nos al seu menjar. Tanmateix, són coses que es difuminen entre moltes altres vivències i experiències molt més importants. Aspectes que passen a ser anecdòtics quan algú ens pregunta per l'experiència que vam viure. I és que quan visites un país i mires dins les cases en comptes d'entrar als edificis turístics, el que descobreixes no surt a les guies de viatges.

Així, després d'una fugaç estada a l'Índia hem tornat a les nostres vides amb molts records, vivències i sentiments diversos; amb el desig d'haver tingut més temps per estar amb la gent que vam conèixer, però amb esperances de donar continuïtat a tot el que hem viscut. **Aquest escrit és un primer tast! (Això és collita pròpia...)**

Trobades de promoció

III Congrés d'Alumnes Interns de Sant Ignasi. Promoció 1955.

Hi van participar: Juan Pedro Acordagoicoechea, Ricardo Boscar, Llorenç Casanova, Josep Maria Jaumà, Agustí Jausàs, Ramon Marcet, Joan Miret, Guillermo Olives, Ignacio Petschen, Jaime Ruiz, Mariano Samaranch, Ezequiel Tortajada, Lluís Vallés i Xavi Vilallonga.

Trobada d'antics alumnes de la promoció 1963.

La promoció de 1963 va celebrar una trobada a Sant Ignasi-Sarrià.

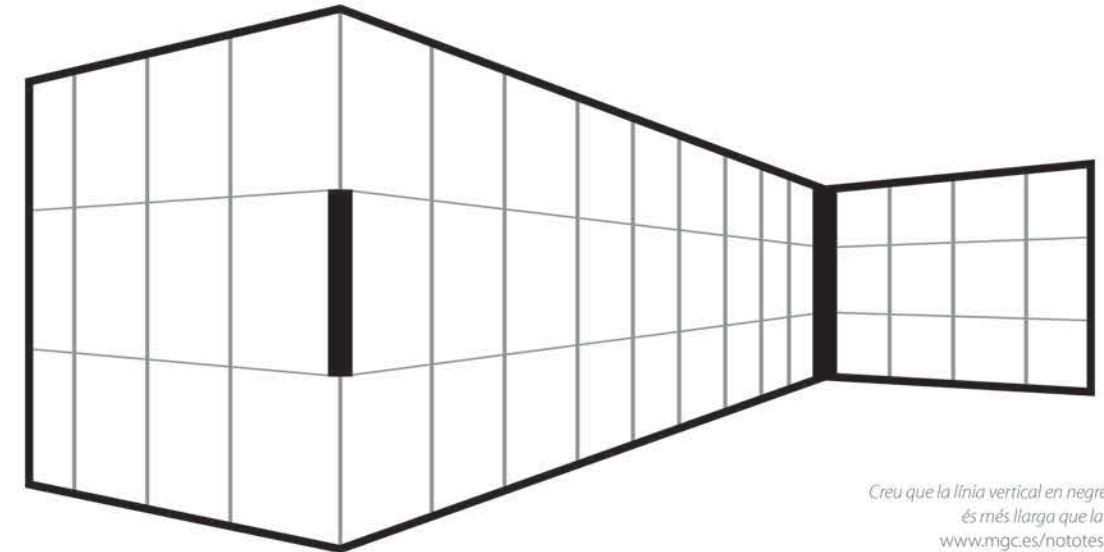
Reunió d'antics alumnes de les promocions 1969/1970/1971 per a celebrar el 40 anys de la proclamació com a Campions Escolars d'Espanya. Leopoldo Gil, Jacinto Serra, Ramón Boada, Alejandro Soler-Cabot, Víctor Pérez, Pedro Marcet, José Juan Urpi, Juan Luis Aguiló, Tomas Figueras, Miguel Blasco, José Luis Soler-Cabot, Pere Lluís Codina, Fernando Berenguer, Miguel Blanc, Gabriel Fontrodona. Els va acompanyar en la celebració el P. Montobbio, SI.

Trobada d'antics alumnes de la promoció 1974.

La promoció de 1974 va celebrar una trobada a Sant Ignasi-Sarrià amb la companyia del consiliari de l'Associació d'Antics Alumnes, el P. Roigé, SI.

No tot és el que sembla

I en assegurances d'assistència sanitària, sovint tampoc...

Davant de qualsevol oferta cal informar-se bé per prendre la millor decisió. És important saber:

- si tindrem cobertes les **intervencions menys freqüents**, però no per això menys importants, i que acostumen a ser molt costoses.
- si tindrem cobertes totes les **pròtesis o els darrers tractaments contra el càncer**, com els anticossos monoclonals.
- quina és l'amplitud del **quadre mèdic** i si els **equips mèdics de més prestigi** estan concertats. No és suficient tenir concertats centres de renom si després no podem accedir als seus equips de professionals.
- si l'assegurança inclou tot tipus de **tècniques diagnòstiques i terapèutiques de darrera generació**, com l'estudi mitjançant PET del metabolisme cerebral o les isquèmies cardíques, els neuronavegadors, o si només queden cobertes en algun cas molt especial.
- si l'asseguradora posa traves o dificulta l'accés a les prestacions, per tal de poder **mantenir quotes baixes**.

Abans de prendre cap decisió, parli amb un assessor de Mútua General de Catalunya. Pensi que quan més ho necessiti potser ja no podrà canviar d'asseguradora.

MÚTUA General de Catalunya

Tuset, 5-11 - 08006 Barcelona - Tel. 93 414 36 00

Granollers | Igualada | Mataró | Sabadell | Sant Cugat del Vallès | Terrassa | Vic | Girona | Lleida | Tarragona | Palma de Mallorca

Oficines comercials a: L'Hospitalet de Llobregat | Manresa | Vilafranca del Penedès | Vilanova i la Geltrú | Banes | Figueres | Olot | Palamós | Amposta | Reus | El Vendrell | Lluçmajor

www.mgc.es | e-mail general: mgc@mgc.es - atenció al mutualista: atm@mgc.es

Todas las soluciones para tu correspondencia empresarial

Desde Unipost, el mayor operador postal privado del país, **te ofrecemos todas las soluciones y servicios:**

- Cartas
- Envíos publicitarios
- UniBurofax
- Unicontrol - envío de certificados
- Revistas y publicaciones periódicas
- Unidata - alquiler de bases de datos
- Servicio de manipulados
- Gestión de devoluciones

Infórmate sin compromiso en el
902 902 242 o en **www.unipost.es**
y haremos un plan a tu medida.

